

הבימה
התיאטרון הלאומי
כי יל תיאטרון, ויל פבימח!

דרמה קומית מאת מייק ברטלט

Love Love Love

מאת מייק ברטלט

תרגום: ירון פריד בימזי; משה קפטן ייצוב תפאורה; ערן עצמון
ייצוב תלבושות: ארנה סמורגונסקי מוסיקה; דניאל סלומון
תנועה: שרון גל ייצוב תאורה: מאיר אלון

משותפים:

קנת - יעידו ברטל הנרי - יואב דונב סנדרה - אסנת פישמן
רוז - הילה שלו גיימי - שפי מרציאנו

מנהלת הפקה: יעל פורת | עוזרת במאי: דנה פלטר

המחזה:

לונדון 1967. הביטלמניה בעיצומה, דור ה"אני" בשיאו וקנת וסנדרה יכולים לכבוש את העולם אם רק ירצו. זה הקיץ של האהבה, ואהבה זה כל מה שהם צריכים. אבל מה יקרה כשהסקס, הסמים והרוקנרול יתפוגגו, כשהפרחים של ילדי הפרחים יתחילו לנבול, וילידים האלה יהיו ילדים משלהם?

המסע של קנת וסנדרה, מגיל 19, בו עוד הכל אפשרי, ועד גיל 63, שבו צריך כנראה ללמוד לחיות עם מה שיש (ומה שאין) - הוא המסע של כלנו, והוא מרתק ועצוב ומצחיק מאוד.

מייק ברטלט, מהבולטים במחזאים הבריטיים הצעירים ("המלך צ'ארלס השלישי", "קוק", סדרת הטלוויזיה "דוקטור פוסטר") בוחן בקומדיה החריפה שלו, שהוצגה בהצלחה גדולה בלונדון וזה עתה גם בניו יורק, סוגיות כמו פערי דורות, הצורך של כל דור להאשים את הדור הקודם לו בכל תחלואי העולם ושל ילדים להאשים את הוריהם בכל מה שרק אפשר, וכמובן החולשה - והעוצמה - של אהבה מכל הסוגים.

הצגה ראשונה: 26 בפברואר, 2017 אולם מסקין
משך הצגה: שעה וחצי ללא הפסקה

ערכת תכניה: רות טון מנדלסון, רמי סמו | צילומים בחזרות: ז'ראר אלון
עיצוב גרפי: 15 נוטלסטודיו | עיצוב פוסטר: פאר לין CREATIVE

Love Love Love

BY MIKE BARTLETT

Translated by Yaron Frid
Directed by Moshe Kepten
Set design by Eran Atzmon
Costume design by Orna Smorgonsky
Music by Daniel Solomon
Movement by Sharon Gal
Lighting design by Meir Alon

The Cast:
Kenneth - Ido Bartal
Henri - Yoav Donat
Sandra - Osnat Fishman
Rose - Hila Shalev
Jamie - Sheffi Marziano

יואב דונט, עידו ברטל

The Play

London, 1967. Beatlemania is in full effect, the "Me" generation is in its prime and Kenneth and Sandra have the world at their fingertips. It's the summer of love, and that's all they need. But what will happen when the sex, drugs and rock 'n' roll fade away and these boomers have babies of their own?

This production has been licensed by arrangement with The Agency (London) Ltd, 24 Pottery Lane, London W11 4LZ e-mail: info@theagency.co.uk

'LOVE, LOVE, LOVE was originally commissioned and co-produced by Paines Plough and the Drum Theatre Plymouth. It was first performed on 7 October 2010 at the Drum Theatre Plymouth with the following cast: Daniela Denby-Ashe (Sandra), James Barrett (Jamie), Simon Darwen (Henry), John Heffernan (Kenneth) and Rosie Wyatt (Rose). The play retoured in 2011 for 14 weeks and the roles of Kenneth and Sandra were played by Ben Addis and Lisa Jackson. Lighting was originally created by Hartley T A Kemp.'

הילה שלו, שפי מרציאנו

Production Manager: Yael Porat Assistant director: Dana Plesser

Program editors: Ruth Tonn Mendelson, Rami Semo Rehearsals. Photos: Gerard Allon. Program graphic design: Nutelstudio

Opening: 26th February, 2017 The Meskin Theatre
Length: 1 hour and 30 minutes with no interval

ילדי ה"בייבי בומרז" לאן?

מחוך ראיון עם מייק ברטלט, 2016

ספר לנו על הרקע שלך ועל תחילת דרכך בתיאטרון.

"נולדתי בעיירה קטנה ששמה אבינגדון, לא רחוק מאוקספורד. למזלי הגדול, בתיכון שבו למדתי היה אולם תיאטרון יפה והיה גם מורה מצוין לתיאטרון. התחלתי להופיע בהצגות תלמידים, ואז ביימתי מחזה או שניים. כסטודנט, למדתי באוניברסיטת לידס ספרות ותיאטרון. זה היה קורס מדהים, שאיפשר לנו לבדוק אפשרויות יצירתיות מגוונות ולהתנסות בסוגי עבודה שונים. כשסיימתי את הלימודים הייתי די משוכנע שאני רוצה להיות במאי. אבל כששלחתי מכתבים בבקשה לקבל ראיונות עבודה לתפקיד עוזר במאי, גיליתי משהו שהפתיע אותי: המכתבים היו כתובים נהדר, אבל בראיונות העבודה עצמם תמיד פישלתי. יש כשרון שחייב להיות לבמאי צעיר: היכולת להעביר ולהמחיש בעל פה, פנים אל פנים, את החזון היצירתי שלך, גם אם אין לך שום הוכחות מעשיות לגיבוי. אז מכיוון שלא קיבלתי שום עבודה שקשורה לבימוי, התחלתי לכתוב וגיליתי שזה גורם לי הרבה יותר אושר. כתבתי כמה מחזות קצרים והתקבלתי לתוכנית מחזאים צעירים של תיאטרון הרויאל קורט בלונדון. מבחינתי זה פחות יותר בית המקדש של המחזאות הבריטית החדשה, המקום שבו קורים כל הדברים המעניינים, המאתגרים, החשובים ופורצי הדרך בתיאטרון. את התוכנית ריכז המחזאי סיימון סטיבנס ("המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה"). המחזה הראשון שלי, שנקרא "הילד שלי", עלה ברויאל קורט ב-2007. ואז קרה דבר מדהים. הזמינו ממני מיד מחזה נוסף. זאת היתה נקודת מפנה עבורי: האפשרות להתמקד בלעדית בכתיבה. מאז ועד היום אני כותב מחזות, ובאחרונה גם תסריטים לטלוויזיה, כמו הסדרה 'דוקטור פוסטר'."

מה הניע אותך לכתוב את LOVE LOVE LOVE?

"אני נולדתי ב-1980, והיתה לי הרגשה שהדור שלי נלחם על קיומו בלונדון, לא גומר את החודש ובקושי שורד כלכלית. החברים שלי גרים בדירות איומות עם שכר דירה בלתי אפשרי, מנסים לעשות את מה שהם רוצים בחיים אבל בדרך כלל ללא הצלחה, ותוך כדי כך "אוכלים להם את הראש" בלי הפסקה עם סיפורים על כמה נפלא היה פעם, בדורות הקודמים. סיפורים על שנות השישים ושנות השבעים המוקדמות, ועל החיים המדהימים שהיו אז לאנשים צעירים."

עודו ברטלט

שפי מרציאנו, משה קפטן

מייק ברטלט המחזאי

מחזותיו לתיאטרון: "פרא" (Hampstead Theatre), "משחק" (Almeida), "המלך צ'ארלס ה-3" (Almeida Theatre/Wyndham's Theatre/Music Box), "התערבות" (Paines Plough/Watford), "מלחמת שוורים" (Theatre, New York), "התערבות" (Paines Plough/Watford), "מלחמת שוורים" (Sheffield Theatres/Off Broadway/Young Vic). עיבודים: "מדיאה" (Headlong/Glasgow Citizens/Watford/Warwick), "מרכבות האש" (Hampstead Theatre/Gielgud Theatre), "13" (National Theatre), "עשור" (כותב שותף, Headlong), "רעידות אדמה בלונדון" (Headlong, National theatre), "Love, Love, Love" (Paines Plough/Plymouth Theatre/Royal Court), "ארטפקטס" (theatre), "קוק" (Royal Court Theatre), "המלך צ'ארלס ה-3", "קוק", "לב", "הגרעין", "איש משפחה", "חווה אהבה" (BBC Radio4), "הצעדים", "לא מדבר" (BBC Radio 3). ביים: "מדיאה", "באמת". בטלוויזיה: "דוקטור פוסטר", "העיר". המחזה "המלך צ'ארלס ה-3" זכה בפרס אוליבייה למחזה הטוב ביותר לשנת 2015 ו"מלחמת שוורים" זכה בפרס המחזה הטוב ביותר שהוצג מחוץ ללונדון. "Love, Love, Love" זכה בפרס המחזה הטוב ביותר לשנת 2011 בפרסי Theatre Awards Uk ו"קוק" זכה בפרס אוליבייה לשנת 2010 כמחזה הטוב ביותר, למחזה שהוצג מחוץ ללונדון.

יואב דונט

לנישאר רק לתמלל אותן, לתעתק את מה שהן אומרות לי. אני יודע שזה נשמע אולי קצת מופרע ולא אחראי, אבל זה די דומה למצב של חלום. כלנו יוצרים סיפורים ודמויות שרוצות דברים ושיש להן מטרת ושמטבגרות על מכשולים בזמן שאנחנו חולמים.

מה משך אותך לכתוב על הדור של ה"בייבי בומרז", ילדי הפרחים שבגרו?

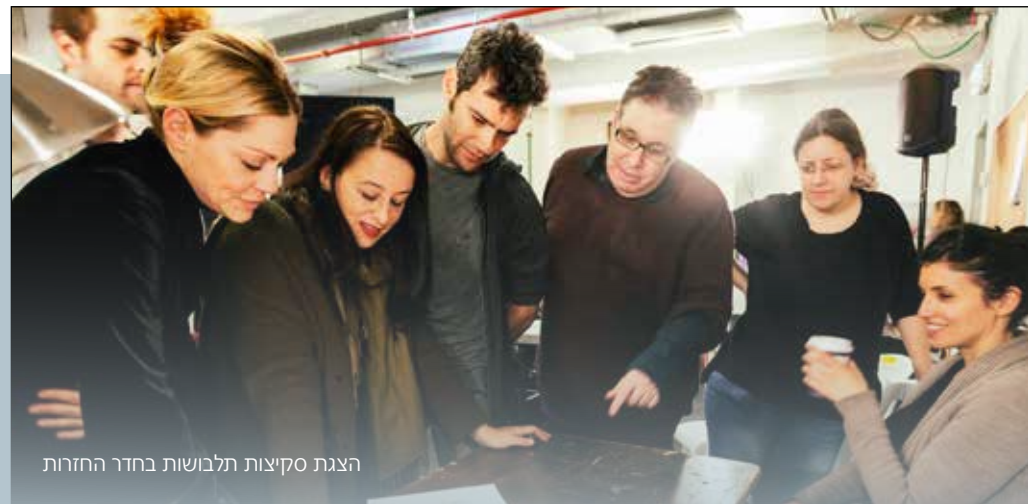
"אני אפשר להתכחש להשפעה התרבותית, החברתית והכלכלית של בני הדור הזה על העולם החדש. כאנשים צעירים הם חוללו מהפכה מוחלטת בתרבות. כשהם היו בגיל העמידה הם חוללו מהפכה בכלכלה ובמדינה. ועכשיו הם ממשיכים לשנות את הדינמיקות ולהגדיר את המקום שבו נמצאת המדינה (בריטניה, ארצות הברית ועוד) שבה הם חיים מבחינה פוליטית וכלכלית. כן לדור צעיר יותר, אני יכול למתוח עליהם ביקורת ולמצוא פגמים בהרבה דברים שקרו, אבל אני לא יכול להתעלם מהעובדה שמדובר בדור בעל השפעה עצומה ויוצאת דופן. אם מסתכלים על מה שהיה באמצע שנות השישים, כשהדור הזה נכנס לתמונה, במונחים של הממסד והמדינה, ומשווים את זה למה שקורה היום – מדובר בלי ספק בסיפור מדהים. אין דבר יותר משעמם ממחזה חד צדדי. אני מנסה לחקור במלוא הכנות את החלומות שהיו לבני הדור הזה, שחלקם גם התגשמו, ואת מה שהם הצליחו להשיג. ואני מנסה גם לבדוק את האופן שבו הדור הזה נכשל. הקהל הכי טוב למחזה הזה הוא אנשים מהדור הזה שבאים עם הילדים הבוגרים שלהם.

מה הציפיות שלך מבמאים? איזה סוג של שחקנים אתה רוצה לראות במחזה המסוים הזה?

"במאי אידיאלי מבחינתי הוא אדם שאני יכול לשתף אתו פעולה לעומק. אני אוהב להיות חלק מכל התהליך: עיצוב התפאורה, המשחק, החזרות. אני צריך במאי שמבין שאנחנו עושים הכל ביחד. אני אוהב במאים שמושקעים רגשית בטקסט. לא אכפת לי שהם שואלים שאלות, מטילים דברים בספק, לוחצים ומנדנדים כדי לשפר את המחזה כמה שיותר. למחזות שלי יש קצב פנימי. לכל שורה יש צליל מסוים משלה. אני אוהב את המוזיקה של הטקסט. הדגשים נכונים. סימני קריאה. וכל נקודה ופסיק מסמנים כוונה. אז שחקנים ש'עפים' על זה תמיד משמחים אותי."

איזו עצה היית נותן למחזאים צעירים?

הדבר המרכזי שגיליתי הוא, שאם אתה מוטרד מהאיכות של הכתיבה, אתה פשוט נתקע. אתה כותב שלוש שורות ואומר לעצמך, 'אוי, לא, זה לא טוב כמו שייקספיר'. הכי נכון זה לשחרר ולתת לעצמך חופש לכתוב זבל. פשוט תכתוב, תכתוב ותכתוב. לך לראות כמה שיותר הצגות, קרא כמה שיותר מחזות, אבל כתוב כמויות עצומות, כי אתה פשוט מוכרח לתרגל, להתאמן ולרכוש את המיומנות הזאת. ככל שתתאמן יותר, כך הכתיבה שלך תהיה טובה יותר. במקום לרדוף אחרי סוכנים וליצור קשרים וכל מה שמסביב, עדיף שתשקיע את הזמן הזה בכתיבה של משהו חדש, בשכתובים של מה שיש ובעוד עבודה. מניסיוני גיליתי שכל ניסיון 'לקדם' את הקריירה שלי היה בזבוז זמן מוחלט. ברגע שהייתי מסוגל לכתוב באמת משהו בעל ערך, זה עשה את כל העבודה בשבילי. רק כך אפשר לעשות קריירה כמחזאי: בכתיבה של דברים שאומרים משהו לקהל.

הצגת סקיצות תלבושות בחדר החזרות

בני הדור שלי נוסעים לבקר את הוריהם, שגרים בבתיים ענקיים עם חדרים גדולים וריקים והמון כסף, וזה סוג של סטירת לחי בשבילם. עלה בדעתי שהתרבות הבריטית והלך הרוח הכללי בממלכה נוטים בבירור להעדיף את דור ההורים המסוים הזה על פני הצעירים של היום, ומכיוון שסטטיסטיקת יש יותר מבוגרים, ויותר מהם מצביעים בבחירות לממשלה, זה הכיוון שאליו בריטניה נסחפת יותר ויותר. וישנה גם הביקורת של הדור הקודם על הדור שלי. מאשימים אותנו שאנחנו אדישים פוליטית, לא מעורבים חברתית, לא נלחמים על זכויותינו כפי שהם עשו כשהיו בגילנו. שאנחנו לא מקימים תנועות מחאה וכאמור, אפילו לא הולכים לקלפיות, שאנחנו לא מנסים לשנות את העולם. ויש מידה של צדק בטענות שלהם. האם ייתכן שהדור שלי הוא באמת הדור שרק מתלונן, משקיף מן הצד ולא עושה כלום? חשבתי שזה יהיה נושא מרתק למחזה, ושסיפור של משפחה אחת שיתפרש על פני שנים יכול להיות האמצעי לטפל בנושא.

המחזה מקיף את השנים 1967-2011. איזה תחקיר עשית על התקופה שבה עוד לא נולדת?

"אני זוכר שילד, הרגשתי בדירה של סבתא שלי כאילו אנחנו עדיין בשנות השישים. הוריי דיברו איתי על שנת 1967, וגם הוריהם. הופתעתי למשל לגלות שלמעט מאוד אנשים ב-1967 היו טלפונים. ליותר אנשים היו טלוויזיות מאשר טלפונים. זה משפיע באופן עצום על ההתנהלות היומיומית, על סתם להיות בחדר, על מפגשים אנושיים. איך אתה פוגש אנשים כשאינן לך טלפון? אני חושב שהפרטים האלה מרתקים. קצת ממה שקורה במחזה ב-1967 מבוסס על חוויות אמיתיות שלי. אבל הרוב מבוסס על דמיון.

בשנות התשעים המוקדמות היית רק נער. יש לך כנראה יכולת התבוננות מרשימה בהתנהגות האנושית...

"אני חושב שרוב בני ה-12 הם מתבוננים חדים של התנהגות. הרבה הורים לא מאמינים עד כמה הילדים שלהם יודעים ורואים, ועד כמה הם זוכרים. אני חושב שזאת הסיבה שזיכרונות ילדות הם כל כך עזים וצלולים. אתה כמו ספוג בגיל הזה. אתה סופג לתוכך מקומות וריחות, וכמובן סוגי התנהגות. אני חושב שילדים מוקסמים במיוחד ממה שהמבוגרים עושים ולמה הם עושים את זה. הטריק הוא לשמור על זה כשמתבגרים. להישאר פתוח, דרוך ו"ספוגי" ככל האפשר גם כשאתה "גדול".

אמרת פעם בראיון, שברגע שיש לך רעיון למחזה והחלטת שראוי לכתוב עליו, אתה מכניס את עצמך למצב של "הקפאה עמוקה". זה נכון?

"תלוי מה הנושא, אבל בעיקרון זה נכון. אני לא הופך לנזיר או משהו כזה. אני לא נועל את הדלת ומסתגר מפני אנשים. אבל אני כן מנסה להישאר בתוך העולם של המחזה עד כמה שאפשר, עד שיש לי דראפט ראשון שלם. את הדראפט של "LOVE LOVE LOVE" כתבתי מהר מאוד, בשבוע או שבועיים. ברגע שיש לך תחושה של הסיפור, אתה רוצה לשחרר את הדמויות לחופשי. אם הכל קורה כמו שצריך, אני רוצה להגיע למצב שבו אין לי שליטה מלאה על הדמויות. הן אלה שמניעות את הדרמה קדימה, עם מה שהן רוצות לעשות, עם הרגשות שלהן והפסיכולוגיה שלהן והתשוקות שלהן. אני רוצה להגיע למצב שבו אין לי שליטה מלאה על הדמויות. הן אלה שמניעות את הדרמה קדימה, עם מה שהן רוצות לעשות, עם הרגשות שלהן והפסיכולוגיה שלהן והתשוקות שלהן.

דניאל סלומון ומשה קפטן

ערן עצמון ומשה קפטן

ALL YOU NEED IS LOVE

Love, love, love, love, love, love, love, love, love

There's nothing you can do that can't be done
Nothing you can sing that can't be sung
Nothing you can say, but you can learn
How to play the game
It's easy
Nothing you can make that can't be made
No one you can save that can't be saved
Nothing you can do, but you can learn
How to be you in time
It's easy

All you need is love, all you need is love,
All you need is love, love. Love is all you need
Love, love, love, love, love, love, love, love, love
All you need is love, all you need is love,
All you need is love, love. Love is all you need

There's nothing you can know that isn't known
Nothing you can see that isn't shown
There's nowhere you can be that isn't where
You're meant to be
It's easy

All you need is love, all you need is love,,
All you need is love, love. Love is all you need
All you need is love. (All together now)
All you need is love. (Everybody)
All you need is love, love. Love is all you need
Love is all you need
Love is all you need

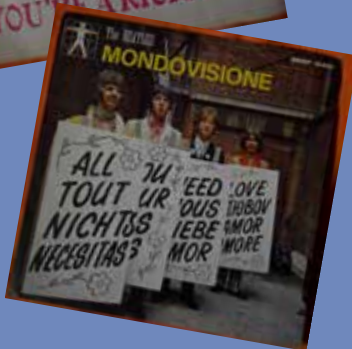
יאב דונט, אסנת פיישמן

"All You Need Is Love" על השיר

שירם של הביטלס, שיצא כסינגל ב-1967. נכתב על ידי ג'ון לנון ומיוחס בקרדיט ללנון-מקרטיני. הביטלס הופיעו עם השיר כנציגי בריטניה ב"העולם שלנו", שידור הלוויין החי הטלוויזיוני הגלובלי הראשון. צפו בו למעלה מ-400 מיליון איש ב-25 ארצות ב-25/6/1967. שנים לאחר מכן, ב-2004 ליתר דיוק, דירג מגזין ה"רולינג סטונס" את השיר במקום ה-370 המכובד ברשימת 500 השירים הטובים ביותר של כל הזמנים. למקום הראשון, אגב, הגיע השיר "כמו אבן מתגלגלת" של בוב דילן. הביטלס התבקשו להציע שיר עם מסר אוניברסלי ומובן לכל. "זה היה שיר עם השראה והם באמת רצו להעביר לעולם מסר", אמר בראיין אפשטיין, מנהל הלהקה. "מה שנחמד בו זה שאי אפשר לפרש אותו אחרת. זה מסר ברור שאומר שהאהבה היא הכל". לפי העיתונאי ג'ייד רייט, "לנון הוקסם מכוחן של סיסמאות לאחד אנשים, ולא חשש לייצר אמנות מתוך תעמולה". חברי הלהקה התחילו להקליט ב-14 ביוני 1967, הקליטו 33 טייקים ובחרו בטייק ה-10 כטוב ביותר. במהלך הימים הבאים הם הקליטו את הערוצים השונים, כולל קולות, פסנתר (שניגן ג'ורג' מרטין, המפיק המוזיקלי שלהם), בנג'ו (שבו ניגן ג'ון לנון), גיטרה ותפקידי התזמורת. לימים, פול מקרטיני וג'ורג' הריסון בכלל לא היו בטוחים שהשיר נכתב במיוחד לשידור הלוויין של "העולם שלנו". בניגוד למה שנטען לפני כן, מקרטיני אמר שהשיר כבר היה קיים ופשוט נשלף לצורך התוכנית.

הביטלס בשידור הלוויין, 1967

רז וג'יימי, הילדים של קנת וסנדרה במחזה, הם נציגיו של דור אובד דרך, מבולבל ומיואש. הציפייה לחיות טוב מהורינו טבועה בנו עמוק; הרי לאורך המאה ה-20 כל דור חי טוב יותר מהוריו. אבל הציפייה הזאת מתנפצת היום בפניהם של 1.2 מיליארד צעירים, בני 18-31, מהם 1.3 מיליון ישראלים, שסיימו את לימודיהם והיו מוכנים להתחיל בחיים, אלא שאז נתקלו בתנאים הגרועים ביותר שאפשר - מיתון, שוק עבודה בוגדני, שכר נמוך ותוויות מחיר יקרות שמודבקות לרוב המוצרים, כולל ובעיקר דיו. אף שהם הדור המשכיל ביותר אי פעם, נראה שלעולם לא יחיו ברמת החיים שאליה הורגלו בבית הוריהם. סביר שהם לא יצליחו לפתח קריירה, להרוויח מספיק, להיות מסופקים בעבודתם, לקנות בית, להפריש לפנסיה ולהיות עצמאים כלכלית. לפי המחקר האופטימי ביותר יידרשו להם שמונה שנים למחוק את הפערים הכלכליים שצברו, ולכן גם אם מחר בבוקר תתחיל צמיחה מטורפת, עבור חלק גדול מהם זה יהיה מאוחר מדי. את צלקת הכישלון הכלכלי הם יישאו לשארית חייהם.

לדור המטריד הזה הוצמדו כינויים צבעוניים: "הדור האבוד" (המושג המקובל בארצות הברית), "המילניאלס" (אלה שהתבגרו כשהתחלף המילניום), "דור ה-Y" (שהגיע אחרי דור ה-X), "דור הקנגווח" (שנישא בכיס הקדמי של אמא קנגורו גם בבגרותו), "דור הבומרנג" (שחוזר הביתה להורים), "NEETS" (ראשי תיבות של Not in education, employment or training - לא עובדים, לומדים, או נמצאים בהכשרה), "דור האלף יורו" (השכר החודשי הממוצע שלהם באירופה בשעה שהמושג נטבע; היום הם יכולים רק לחלום על הסכום הזה). ובקיצור, "הדור המיותר", כפי שקרא להם הפסיכולוג דן דולברגר בראיון למוסף "כלכליסט". "בעיני הסביבה הם פשוט חסרי משמעות".

קמת חברתית

לא משנה איך תקראו להם, הדור הזה הוא החמצה גדולה. רבים פוטרם אותם כילדים מפונקים, תלותיים ופגומים, ודורשים שיתבגרו. פוליטיקאים ומקבלי החלטות נוטים להתעלם מהם, לפחות עד הבחירות. אולם ההרס הסיטונאי של הפוטנציאל שלהם עלול לשאת תג מחיר כבד מאוד בעוד עשור או שניים, כאשר בני הדור הזה יצטרכו לתפוס את מקומם בלב היצרני של הכלכלה, הפוליטיקה והחברה - ולא יוכלו. במקום עמוד שדרה חברתי נקבל עקמת. הם יהיו עניים מדי ומיואשים מדי.

הוריהם של הצעירים האלה, בני דור הבייבי-בום, שנולדו בשני העשורים שאחרי מלחמת העולם השנייה, מצאו את עצמם מול לונה פארק של אפשרויות והזדמנויות שלא היו להוריהם. כולם יכלו ללמוד, להתעשר ולהתקדם בחיים. בראשית שנות השמונים מנהיגים כמו רונלד רייגן בארצות הברית, מרגרט תאצ'ר בבריטניה וממשלות הליכוד שעלו לשלטון בישראל השמיעו זמירות חדשות, סופר-קפיטליסטיות וניאו-ליברליות. הם הקטינו את הממשלה ואת השירותים שהיא נותנת לאזרחים, הפריטו וקידשו את האחריות האישית. מאחר שלציבור היה כסף, הוא שיתף פעולה בשמחה; להיות אוטונומי היה נפלא. אלא שבשלב מסוים השיטה החדשה הזאת הפסיקה לעבוד, נוצרו עשירים מאוד ועניים מאוד, והדרך למעבר בין המעמדות התארכה. אנשים בעלי תואר דוקטור מצאו עצמם עובדים כנהגי מוניות, שום משרה לא היתה בטוחה, ורשימת ההטבות הסוציאליות הידלדלה.

שפי מרציאנו, עידו ברטל

מלון אמא

בעשור האחרון הגענו לתחתית. בני דור ה-Y, ילדיהם של הבייביבומרס, נכשלים בניסיון לשכפל את הפוטנציאל שעבד עבור הוריהם: הם לומדים ומוכנים לעבוד קשה - אבל לשוק אין מה להציע להם. "עד לפני 30 שנה המבוגרים היו עניים ולצעירים היו הזדמנויות מעניינות. מאז, ברוב המדינות המערביות עוני הוא לא בעיה של מבוגרים אלא של צעירים נטולי הזדמנויות", אומר לואי שובל, פרופ' לסוציולוגיה באוניברסיטת Science-Po Paris שמתמחה בחוסר שוויון ושינויים דוריים. "היום בצרפת בכניסה לשוק העבודה אין הזדמנויות ראשונות, אין הזדמנויות שניות, ואין הזדמנויות חדשות גם בהמשך".

כשדור ה-Y סיים את הלימודים ורצה לעבוד, הוא פגש מיתון ומעסיקים שנאמנים רק לעובד הזול ביותר (עד שימצאו אחד זול ממנו). לפי נתונים שצוטטו ב"אקונומיסט", מתוך 1.2 מיליארד הצעירים בעולם, 75 מיליון הם מובטלים, ועוד 290 מיליון הם NEETS. כלומר שליש מצעירי העולם לא מוצאים את עצמם. בעיה נוספת היא המשרות החלקיות. הצעירים של היום מתקשים להגיע למשרות בטוחות, שהיו הנורמה של הדורות הקודמים.

הבית המפנק של ההורים הוא נקודת מוצא, מקלט ומילוט בחייו של דור ה-Y. כשיש כסף יוצאים מהבית, כשאין - חוזרים, ורבים פשוט דוחים את גיל היציאה מהבית ונהנים מרמת החיים והפינוקים שמלון-אמא מספק.

בארץ המספרים נמוכים יותר, אך עדיין משקפים את חוסר העצמאות של הצעירים. לפי סקר שערך "כלכליסט" באמצעות מכון מדגם, 21% מבני ה-24-35 - הגיל שבו בדרך כלל מתחתנים ומולידים ילדים - מתגוררים במלון-אמא או בבית של המשפחה. בגיל מבוגר יחסית הם מנהלים יחסי תלות וסימביוזה עם ההורים. "הם לא מורדים בהורים כי אין במה למרוד, וההורים תומכים בהם", אומרים בני הזוג תמר ועוז אלמוג - היא מומחית ללמידה ולהדרכה של צעירים והוא סוציולוג והיסטוריון. "המודל של ההורים הוא לייצר אנשים מאושרים, והם מקבלים את זה שהילדים שלהם במצב חירום. אם מציעים לילד התמחות ללא תשלום, ההורים דוחפים שיקבל אותה כדי שיצבור שנת ניסיון במקום טוב. הם רואים בזה השקעה בעתידו". לכן גם הדלת נפתחת בפני הצעיר בכל פעם שהוא צריך לחזור הביתה.

הילה שלו, אסנת פישמן

שפי מרציאנו, הילה שלו

אנחנו מאמינים שליצירה
אין גבול ואין גיל.

חביבה נויברגר, ציירת
דיירת ברשת 'עד 120'

אפקט ההצטלקות

לוסוציולוגים יש מושג ציורי ששמו Scarring effect, שמתאר את הצלקת העמוקה והבלתי נמחית שאירועים משאירים על אנשים לשארית חייהם. רבים מוטרידים מהצלקות של הדור האבוד. לואי שובל כתב באחד ממחקריו: "אם נשלל משהו מהדורות הצעירים הם לא מדביקים את הפער. גם כשהקשיים נעלמים הם ממשיכים לסבול מהתוצאות ארוכות הטווח של נכות העבר. אין הזדמנות שנייה. אין עתיד לדור הכושל הזה, הם בייבי-לוזרס".

צעירים רבים תלויים כלכלית בהוריהם. לפי סקר שפורסם בשנת 2010 ב"כלכליסט", 52% מהצעירים בישראל, שהם נשואים והורים בעצמם, נעזרים בהוריהם למימון הוצאות חודשיות קבועות כמו קניות בסופר, ו-70% מהם נזקקים לעזרת ההורים בהוצאות חד-פעמיות גדולות כמו קניית מכשיר חשמל או החלפת רכב. 73% הודו שבלי עזרת הוריהם מצבם הכלכלי היה גרוע יותר. זה מצב של אין ברירה.

רבים מהגרים למקומות שבהם יש הזדמנויות ומעניקים מיכולתם הכלכלית למדינות שונות מאלה שבהן גדלו והוכשרו. פעם המהגרים היו חסרי המיומנויות, היום זו הגירת המשכילים.

בקצה המנהרה האפלה יש בכל זאת קרן אור. יש המאמינים כי הצעירים של היום הם חיל החלוץ של רעידת אדמה תרבותית ופוליטית. כעת גורלם מובטח על ידי תהליכים מאקרו-כלכליים ופוליטיים ששינו את נסיבות חייהם, ובגללם בלתי אפשרי שהם יגיעו להישגים תעסוקתיים ולרמת חיים ושגשוג כלכלי דומים לאלה של הוריהם. מספיק שחלקם מפגינים, מוחים, פולשים או נמנעים מהצבעה כביטוי לזעם ומרמור. הם הופכים את הפוליטיקה הלא-מעודכנת לשבירה, מועדת להחלפה. היה לכך תקדים בשנות השישים. יצירתו של דור הפוסט-בומרס החדש נמצאת כעת בתהליך דומה.

אסור לשכוח ש-450 אלף איש יצאו לרחובות ב-2011 כדי להפגין ולמחות על יוקר המחיה בישראל. זה היה מספר חסר תקדים, ואת המהפכה הובילו הצעירים, שזעקו למעשה "נמאס לנו מיוקר הקוטג', יוקר הדיור וחוסר האפשרות להתקיים בכבוד". הזעקה סחפה אחריה את בני כל הדורות, והשלכותיה האמיתיות עדיין צפויות להתברר בעתיד.

המאמר מבוסס על כתבה בשם "בלי עתיד, בלי תקווה, בלי חלום" מאת קרן צוריאל-הררי, שהופיעה במוסף "כלכליסט" ב-18.9.2013, והוא מופיע כאן באדיבות העיתון

כלכליסט

חיים מלאים בתוכן. עד 120.

זה הזמן להתעורר בכל בוקר בבית מאיר פנים ומשפחתי, עשיר בתוכן, להצטרף לקהילה איכותית, עם אנשים כמוכם. לחיות את החיים במלואם.

רשת עד 120 מזמינה אתכם ליהנות מחיי חברה ותרבות עשירים, מכל מה שעושה את החיים למלאים ומרגשים: טיולים, חוגים, הרצאות וסרטים, מסעדה, בריכה וחדר כושר. נשמח להכיר אתכם, לספר לכם יותר.

רשת בתי מגורים
מלאי תוכן

*6120

עד 120 - רשת בתי מגורים לגיל השלישי *6120 | www.ad-120.co.il
הבית בראשון לציון • הבית בהוד השרון • הבית בתל אביב • בקרוב - הבית במודיעין

כנה ואמיתית כשהייתי צעירה, לנקודת ההסתכלות האמיתית שלכם על החיים, אבל במקום להגיד לי את האמת אתם נתתם לי... אתם עודדתם אותי ל... סבא וסבתא עברו מלחמה, חיו בתקופות הצנע, בנו את מדינת הרווחה. הם עבדו קשה... ומה הדור שלכם עשה? טיפס למעלה בסולם ושבר אותו תוך כדי... אתם השגתם טיסות זולות וקנייתם מכונות יפות אבל אף פעם לא הסתכלתם לבדוק איך הן מזיקות לסביבה. אתם הצבעתם לתאצ'ר, הרסתם את איגודי העובדים, הורדתם מסים... טוני פאקינג בלייר, ואז - איזו הפתעה - שוב הצבעתם לשמרנים. והכל בגלל שרציתם להיאחז בכסף שלכם. אבל הנה אני, הבת שלכם, לא יכולה להרשות לעצמי לקנות בית או מכונת. או לגדל ילד... בגילי היה לך בית עם חצי משכנתא משולמת, שני ילדים, חופשות, כסף... תראו אתכם... אם אתם יכולים לזכור את הסיקסטיז סימן שלא באמת הייתם שם. איזה קשקוש דפוק וזחוח. אתם לא שיניתם את העולם, אתם קנייתם אותו. הפרטתם אותו. במה האמנתם? בשלום? באהבה? בשום דבר. אתם האמנתם רק בלעשות מה שבזין שלכם...

... העניין הוא שאתם צריכים לקנות לי דירה.

... זה לא רק אני. לכל מי שאני מכירה יש פחות ממה שהיה להורים שלהם בגילם. הם מגדלים ילדים בבתים קטנים, דירות פצפונות, המקסימום שהם יכולים להרשות לעצמם, בזמן שההורים שלהם עדיין יושבים על כל הכסף, בבתים ענקיים, עם חדרים גדולים וריקים. זה דוחה.

סנדרה: לא הכל כסף בחיים.

רוז: כן הכל! הכל כסף בחיים! הכל זה פאקינג כסף!

להגשים את התשוקה שלי. ואני עשיתי את כל זה, כמו שאמרתם לי... לא הקמתי משפחה מוקדם מדי, לא התפשרתי וחשבת שאני באמת מאמינה, כמו שאת אמרת לי, אמא, כמו שהבטחת לי, שאישה יכולה ליהנות מכל העולמות. את היית הדוגמה שלי.

...את אמרת לי... לא צריך למהר לעשות ילדים בימינו, אז חיכיתי עד שאבנה לי קריירה, אבל הבעייה הייתה שהקריירה שלי מעולם לא קרתה... יכולתי לדעת מהסיבה הפשוטה שאני לא מספיק טובה. אבל אתם תמיד עודדתם אותי. כולם עודדו אותי, המורים, אתם, האוניברסיטה, כולם אמרו לי שאני צריכה להמשיך לנגן, אבל במבט לאחור ברור לגמרי ש... כל הזמן, אתם ידעתם שאני לא טובה במיוחד, אבל מתוך נחמדות או נימוס או אני לא יודעת מה, לא אמרתם לי את זה, ופשוט הסתכלתם עליי דופקת לעצמי את החיים ומבזבזת את הזמן שלי על ריק. לכל החברים שלי יש עבודות מסודרות ומשעממות והם נהנים מהחיים - כבר 15 שנה הם מבלים ושותים ונוסעים לחופשות בזמן שאני עובדת בעבודות זמניות בין הופעה להופעה, והם עשו ילדים בזמן שאני חיכיתי, כי עבדתי הרבה מדי וקשה מדי על המוזיקה, על התחביב הזה שלי, אבל עכשיו אני מבוגרת, ממש מבוגרת. אתם יודעים לאן אנדי הלך?... היא בת עשרים וארבע ובטירוף על ילדים. לשם הוא הלך. אליה. היא לא רוצה קריירה. אז מה איתי?... אני תקועה על המדף התחתון בחנות... הייתי זקוקה להדרכה, להדרכה

"אני בת שלושים ושבע.

אז ביום הולדת שלי עשיתי מסיבה קטנה באיזה בר בדרום העיר, וכל החברים שלי באו, ויומיים לפני המסיבה, לא סיפרתי לכם את זה אבל יומיים לפני היומולדת שלי נפרדתי מאנדי... אז בקיצור, לא ביטלתי את המסיבה למרות שהייתי די... בודדה... אתם יודעים... וכולם הגיעו וחלק באו עם ילדים וכל זה, וקצת קשקשנו ורקדנו וחייכנו, אבל אז פתאום מצאתי את עצמי על כסא בפינה, לגמרי לבד, במסיבה שלי, בוכה... וזה מפני שהבנתי בזמן שישבתי שם בפינה... הבנתי שדפקתי לגמרי את החיים שלי... חשבת לעצמי... אני בת שלושים ושבע והיה לי די נחמד בלונדון, בערך, אבל מה יש לי בחיים? אין לי דירה, אין לי ילדים, אין לי בן זוג, אין לי מכונת, ויש לי חובות של אלפי לירות בלי בטחונות... אני כמעט בת ארבעים ואין לי כלום. וישבתי לי בפינה של הבר וחשבת איפה טעיתי? איפה הכל השתבש? ואז כשיצאתי החוצה והלכתי ברחוב זה היכה בי, וככל שחשבת על זה יותר ככה זה נהיה לי יותר ברור. זאת אשמתכם. הכל.

רציתי להגיד לכם את זה. חשבת שאתם צריכים לדעת... עשיתי כל מה שאמרתם לי לעשות... הייתי תלמידה מצוינת, השקעתי בלימודים והשגתי תוצאות... אמרתם לי ללכת לאוניברסיטה אבל כדי שאוכל למצוא עבודה וזה מה שעשיתי, אבל כשיצאתי מהאוניברסיטה לא היו עבודות... תואר אקדמי לא שווה כלום... עודדתם אותי ללכת בעקבות החלום שלי, לעשות את מה שחשוב,

סנדרה

"אני חשבתי שהילדים שלנו יהיו גיבורים. חשבתי שהם ימריאו. שהם יעמדו על הכתפיים שלנו ויגיעו לגבהים שאנחנו לא דמיינו, שהם ישנו את העולם לגמרי. חשבתי שהם יפתרו את הבעיות הגדולות ויהיו ראשי ממשלה, מדענים, הוגי דעות. אבל תראה אותם. הם יושבים ליד המחשבים שלהם, לא חיים, מפרסמים פוסטים על שום דבר. צופים בסרטונים חסרי משמעות ומחכים לשישי בערב. הם רוצים להיות עשירים ומפורסמים, האמת שזה כל מה שהם רוצים, אבל הם לא מרימים אצבע מזורגת. נכון?"

הם לא קוראים, הם לא עובדים והם לא חושבים. הם רוצים לקבל הכל על צלחת. וכשהצלחת נשארת ריקה וכולם לא קורה למרבה הפלא, זאת אשמתנו. מה קרה?"

חשבתי שאתה אמור להיות גאה בילדים שלך.

אם אנחנו יכולים לקנות לה דירה?"

אבל לא, לא! אתה צודק - לפעמים אני יוצאת לגינה, ראית את הגינה שלנו, אז אני יוצאת לשם ושוכבת על הדשא, ואני חושבת שלא עשיתי את זה מאז שהייתי צעירה. ארבעים שנה קרעתי את התחת. עבדנו כמו משוגעים.

...אולי זאת הייתי אני...

...יש לי פה כמו רכבת, אתה יודע, אני אדם מלא ביטחון עצמו, אולי הייתי שתלטנית מדי...

...הבת שלנו חתכה את הורידים שלה. אני עדיין חושבת על זה. אני חולמת על הדם. על הרצפה.

היא עלולה לעשות את זה שוב. אני עדיין רואה אותה בתור ילדה קטנה.

...אני לא יודעת, קן. אמרנו את זה במשך עשרים שנה. אל תדאג, אל תדאג, היא תהיה בסדר, אבל עכשיו היא אומרת את מה שהיא אומרת והיא כמעט בת ארבעים ואני מתחילה לחשוב שאולי יש משהו במה שהיא אומרת..."

מתוך המחזה, תרגום: ירון פריד

פתרון טבעי להשמנת יתר

רעב יתר והתמכרות לפחמימות | בעיות עיכול | בעיות מעיים | עצירות ושלשולים
קושי בהורדת משקל | רצון עז למתוק ושומני | בעיות בבלוטת התריס
נפיחות וכאבי בטן | עייפות כרונית | צרבות

קירור הקיבה מוריד תיאבון וחימום הטחול

מסייע בשריפת שומנים על פי הרפואה הסינית
טיפול בהורדת משקל נעשה על ידי עגיל באזון בשילוב עם חשמל להצרות היקפים, מוקסה לשריפת שומן, מחטים להורדת התיאבון, תפריט בהתאמה אישית, שקילה ומדידת היקפים שבועית. **הטיפול ברפואה הסינית נעשה בעזרת** דיקור סיני לאיזון הגוף על ידי איזון המרידיאנים (הערוצים). הדיאטה הסינית מאזנת את איברי העיכול שהם ערוץ הקיבה, הטחול, הכבד והמעיים. ערוצים אלו אחראים לפעילות תקינה של **עיכול**, ירידה במשקל והורדת תיאבון.

עד 50% ירידה בתיאבון תוך שבוע
במוצע עם צמחים ודיקור

לביבות בטטה אפויות וטעימות

אופן ההכנה:

לחמם את התנור לחום של 200 מעלות. לגרד את הבטטות בפומפיה עבה. ולקצוץ את הבצל והפטרוזיליה דק. יש לערבב היטב את כל הרכיבים בקערה. לצקת בכף את הבצק לתבנית מרופדת בנייר אפיה, תוך יצירת לביבות. לאפות כ-15 דקות. להפוך את הלביבות ולאפות 10 דקות נוספות, עד שהן משחומות ונהיות פריכות בשני הצדדים. רצוי להגיש אותן חמות. ניתן לקשט עם עירית. מומלץ להגיש עם אבוקדו וטחינה.

המצרכים:

- 4-5 בטטות, לא קלופות (500 גר')
- 1 בצל בינוני
- חצי חבילת פטרוזיליה
- 1 ביצה
- 2 כפות קמח כוסמין
- מעט פלפל שחור
- קורט מלח
- 1 כפית קינמון
- עירית קצוצה לקישוט

היתרונות הבריאותיים של הבטטה. היא עשירה בוויטמין C ו-A, ובכך תורמת ל:

שיפור הראייה | מסדירה תהליך עיכול ומונעת כיב קיבה | נלחמת בסרטן | עוזרת לגוף לשמור על שיער ועור בריאים | מחזקת את המערכת החיסונית ומונעת דלקות בכלל ודלקות פרקים בפרט | עוזרת לשלוט בסוכרת.

הקליניקה מנוהלת ע"י ד"ר רויטל שבי D.O.M רופאה מומחית לרפואה סינית, משנת 1995. ד"ר רויטל שבי, מנהלת את המחלקה לרפואה סינית בבית חולים שערי צדק. הטיפולים מתבצעים בעזרת דיקור סיני, מיכשור, קפסולות מצמחים סיניים, תזונה, מוקסה, כוסות רוח ועוד...

מבצע טיפולים להרזייה

בריאה ובטוחה
38% הנחה לסדרת טיפולים
הטיפולים בטוחים וללא תופעות לוואי

ניתן לקבל החזר
על טיפולי רפואה משלימה
מכל חברות הביטוח

ד"ר רויטל שבי
מומחית לרפואה סינית

לקביעת תור לייעוץ ואבחון חינם טל. 03.9568383
קניון רוטשילד, ראש"צ | www.shabi.co.il | doctor.shabi

זו אשמתיכם..

ג'ון מתיס, המגדיר את עצמו כ"פילוסוף אינטרנט" ונהנה מקהל גדול של חסידים באתר "יותר מדי דברים" (toomuchstuff.com), כתב:

"ההמשכיות של הדורות מבוססת למעשה על רצח אופי שיטתי וממוקד שכל דור מבצע בדור הקודם לו. זה ריטואל שאי אפשר בלעדיו, שמעיד על התחביב הגדול ביותר של המין האנושי בכלל: התנערות מאחריות. אנחנו יכולים להחריב את העולם, וגם מחריבים אותו בכישרון רב, אבל תמיד נאשים את אלה שקדמו לנו, וזה עוד תחביב פופולרי של המין האנושי: להאשים. כולם אשמים בכל חוץ מאתנו. והכל חוזר להורים. כי אם אנחנו אנשים איומים זה רק מפני שחינכו אותנו לא נכון ונתנו לנו מעט מדי או יותר מדי. ואם בטעות חינכו אותנו היטב ונתנו לנו בדיוק את מה שהיינו צריכים לקבל, עדיין אפשר וצריך להאשים את הורינו בכל, כי בלעדיהם הרי לא היינו כאן מלכתחילה.

את ההורים קל יותר להאשים מאשר את אלוהים, בהנחה שמסכימים על קיומו. אלוהים לא משלם את החשבונות ולא קונה לנו דירה מתוך רגשי אשמה, ולכן הוא פחות אטרקטיבי ואפקטיבי מבחינתנו. זה אגב הבנוס הגדול בהאשמות, אם יש לנו מזל ולמושאי האשמה יש מצפון פגוע וחשבון בנק מפותח: הורינו עשויים לקנות לנו דברים רק בגלל שהם מרגישים אשמים בכל הסעיפים שבהם האשמונו אותם, וגם בכמה סעיפים נוספים. מניפולציות רגשיות שוות נדל"ן ומכונית מדגם חדש, במקרה הטוב. במקרה הטוב פחות, הן סתם מצלקות את ההורים, ובמקרה הרע משאירות אותם אדישות לחלוטין. בסופו של דבר, כמו תמיד בחיים, הכל עניין של מזל.

יואב דונט, אסנת פישמן, עידו ברטל

ירון פריד (תרגום)

בין תרגומיו לתיאטרון: "מלחמת שוורים" של מייק ברטלט (תיאטרון מ.ר.א.ה, קריית שמונה), "כחול/תפוז", "ללכת עד הסוף", "אוגוסט: מחוז אוסייג", "פאניקה", "משפחה עליזה", "בעלה של אשתי" (ת. הבימה). "מצעד המלאכים" (ת. בית ליסין). "הינשוף והחתלתולה" (ת. החאן). "לטיפול יצאנו", "אחרון המאהבים הלוהטים" (ת. באר שבע). "סקס, שקרים ואמא" (ת. חיפה). "חנה וחנה" (ת. אורנה פורת). "מותק של נעורים" (תמונע). "אדמונד", "תשעה אינדיאנים קטנים" (סטודיו למשחק יורם לוינשטיין). "מסריחות" (פסטיבל ישראל). "דברים קורים", "האנשים בדלת ליד" (פסטיבל מחזות בריטיים, הבימה/צוותא). בין הספרים שתרגם: "כרוניקות" (בוב דילן), "ארוכה הדרך למטה" (ניק הורנבי), "החיים הטובים" (ג'יי מקינרני), "כל מה שנמוג" (מיה פארו), וכל רבי המכר של הרלן קובן.

משה קפטן (בימוי)

מנהל האמנותי של תיאטרון הבימה. בוגר בהצטיינות של החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב. בין עבודותיו בתיאטרון: "עלובי החיים", "פליישר", "אוויה", "נעצר בחצות", "שיער", "חיזור גורלי", "גברתי הנאוה", "כנר על הגג", "ינטל", "עובד בשביל שניים", "האמת", "שם פרטי", "בחורים טובים", "קומדיה של טעויות", "ארוחה עם אידיוט", "אם יש גן עדן", "רעל ותחרה", "כתם לידה", "אוליבר", "צלילי המוסיקה", "אבני קיו", "הכבש הששה עשר", "בת הים הקטנה", "היפה והחיה", "סיפורי נרניה". זוכה פרס הבמאי ע"ש יוסף מילוא לשנת 2008 עבור בימוי ההצגה "כנר על הגג". זוכה פרס הבמאי לשנת 2006 ב"פרס הבמה לילדים ולנוער" עבור בימוי ההצגה "שומבצל". זוכה פרס ליוצר המצטיין ע"ש השחקן שמעון פינקל לשנת 2013 עבור בימוי "גברתי הנאוה". מנהל אמנותי בתיאטרון המדיטק לילדים ולנוער בשנים 2007-2010 ומנהל אמנותי של פסטיבל ישראל בשנים 2011-2014. נשוי לשחקנית מאיה מעוז ואב למיקה ואדם.

ערן עצמון (עיצוב תפאורה)

בוגר מסלול לעיצוב במה ב"סמינר הקיבוצים". בין ההצגות להן עיצב תפאורה: בת. הבימה: "לילה במאי", "ארוחה עם אידיוט", "אם יש גן עדן", "המחזמר "כמעט נורמלי", "רעל ותחרה", "החייל האמיץ שווייק" (בשיתוף ת. חיפה), "גברתי הנאוה", "חיזור גורלי", "פליישר", "עלובי החיים". בת. הקאמרי: המחזמר "סאלח שבת", "מנהל הבית", "ריצ'רד השני", "ריצ'רד השלישי", "סיראנו דה ברז'ראק", "המחזמר "שיער", "אופרה בגרוש", "המחזמר "סיפור הפרברים". בת. בית ליסין: "ברודווי פינת פרישמן", "ראודה", "הבנאליות של האהבה", "אקווס", "חלום של לילה בלב קיץ", "מראה מעל הגשר", "המחזמר "אביב מתעורר", "שיינדלה", "מנדרגולה", "המחזמר "אחים בדם", "33 וריאציות", "משאלה אחת ימינה", "סוסים על כביש גהה", "החברות הכי טובות", "המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה", "חתולה על גג פח לוחט", "אלה גרוסמן", "ביבר הזכוכית", "השחקנית", "אהבת מוות". בת. חיפה: "עץ אחרון בירושלים", "הר אדוני", "גזע". בת. באר שבע: "פיאף", "נורה", "הרולד ומוד". בת. הספרייה: "נדנדה בשניים", "שוק המציאות". בת. הערבי-עברי: "האוהל האדום", "נשים זרות". בתיאטרונטו: "קפוצ'ינו ברמאללה". בת. תמונע: "רומיאו ויוליה". בפסטיבל עכו: "מתחם התפודים" (פרס על עיצוב תפאורה בפסטיבל עכו 2008). בקבוצת המחול פרסקו: "בגדי המלך החדשים". בת. המדיטק: "אורה הכפולה", "מפצח האגוזים", "המחזמר "הקוסם מארץ עוץ". בת. אורנה פורת: "הרפתקה בקרקס" (פרס על עיצוב תפאורה בפסטיבל חיפה להצגות ילדים 2009).

אורנה סמורגונסקי (עיצוב תלבושות)

בוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. עבודות עיצוב בתיאטרון: בת. הבימה: "חבילות מאמריקה", "תמרה", "אזהבים את אופל", "צייד המכשפות", "שלוש נשים גבוהות", "הדיבוק", "מועדון האלמנות העליונות". בת. הקאמרי: "רצח", "אויב העם", "המפקח", "חברות הכי טובות", "הורדוס", "ליזיסטרטה 2000", "הרב קמע", "קופנהגן", "ילדים רעים", "הדודה ואני", "הצמה של אבא", "אשה בעל בית", "מילאנו", "המפיקים", "מותו של סוכן", "יומן חוף בריטון", "כנר על הגג", "היה או לא היה", "תרה", "ינטל", "הבדלה", "גטו", "איחש פיישר", "האריסטוקרטים", "סוף טוב", "קברט", "סטמפניו", "ריצ'רד השני", "ריצ'רד השלישי", "רומן משפחתי", "מקבת", "דבר מצחיק קרה", "דג מוסר", "חברים של חברים", "החדר האחרון". בת. בית ליסין: "הרולד ומוד", "ביאנקה", "סתיו ימיו", "אמנות", "סילביה", "שבעה", "ספר הג'ונגל", "ערפל", "טוב", "המים זוכרים", "ד'קו", "ארוחה עם חברים", "אלטלנה", "תאונה", "הקונצרט", "מבזק חדשות", "שבעה", "סליחות", "מה עושים עם ג'ני", "פלדה", "נערי ההיסטוריה", "מראה מעל הגשר", "סוסים על כביש גהה", "עובד בשביל שניים", "אלה גרוסמן", "ביבר הזכוכית", "השחקנית", "אילוף הסוררת", "האורחת", "לצאת מהארון". בת. חיפה: "הדוד מקייפטאון", "אילוף הסוררת", "להיות או להיות", "האישה שבישלה את בעלה", "אותלו", "הכפיל", "המיליונרית מנאפולי". בת. באר שבע: "המתחזה" בת. המדיטק: "מקס ומוריץ", "המלאך", "נחמן". עיצבה תלבושות לאופרה "נבוקו" בטוקיו בימויו עמרי ניצן.

דניאל סלומון (מוסיקה)

החל את דרכו בלימודי פסנתר קלאסיים. השתלם בקומפוזיציה ותזמור אצל פרופ' יצחק סדאי. עבד עם אמנים ישראלים רבים כפסנתרן, מעבד, מתזמר וכמפיק מוסיקלי ביניהם: שלמה ארצי, אביב גפן, רוקפור, ישראל גוריון, רמה מסינגר, שילה פרבר ועוד. הוציא חמישה אלבומי סולו, בהם להיטים רבים אשר זכו לתואר השירים המושמעים של העשור האחרון ("עדיף", "בא מכאב", "אהבה", "רבות הדרכים", "הייתכן" ועוד). כתב מוסיקה לסרטים, הצגות, מופעי מחול ותכניות טלוויזיה, ביניהם: "הסודות" (אבי נשר), "סבבה" (רני סער), "עננוצה" (נועה דר), "רעל ותחרה", "אדם לא מת סתם", "סיפור פשוט" (ת. הבימה), "תהילה", "כנרת כנרת" (ת. החאן), "יום האם" (שידורי קשת), "בנות הזהב", "חברות" (ערוץ 10). שיר הנושא שכתב לסרט "מישהו לרוץ איתו" זכה להשמעות רבות בארץ ובעולם. בימים אלו ממשיך את סבוב ההופעות המצליח עם דנה עדיני, מפיק מוסיקלי לאמנים, ועובד על סרטים והצגות העתידים לראות אור השנה. זוכה פרס "נוצת הזהב" של אקו"ם למלחין השנה. אלבומו "רבות הדרכים" הגיע למעמד "אלבום זהב". זוכה פרס התיאטרון על המוסיקה להצגה "אדם לא מת סתם" (ת. הבימה).

שרון גל (עיצוב תנועה)

כוריאוגרפית ומורה למחול. בוגרת מצטיינת במסלול למחול ב"סמינר הקיבוצים" (2008). כוריאוגרפית קבוצת צעירי הבימה בניהולו של שי פיטובסקי (2014-2009). בין עבודותיה: בסמינר הקיבוצים: "ביאטריצה" (בשיתוף צוותא), "מגירות". בת. הבימה: "החוטם" (זוכת פרס התיאטרון לשנת 2009 בכוריאוגרפיה על עבודה זו), "מסייה דה פורסוניאק", "ארץ חדשה" "השבועה", "המאהב", "הקמצן", "אלוהים מחכה בתחנה", "חיזור גורלי", "אבא גוריו", "נעצר בחצות", "מה עושים עם ג'ני?", "מוטרפים מאהבה", "פליישר", "סיפור פשוט", "הצמה של אבא". בת. החאן: "האדרת". בת. גשר: "מסעות אודיסאוס". בת. חיפה: "חמור שכולו תכלת". בת. אורנה פורת: "הרפתקה בקרקס". בת. המדיטק: "מופע זוגי", "מושלמת", "ילדי בית העץ", "נשיקה בכיס". ב"חג המחזמר": "משיח". זוכת פרס ע"ש אלה דן לשנת 2015.

מאיר אלון (תאורה)

מנהל מחלקת התאורה של תיאטרון הבימה. בין עבודותיו לאחרונה: "אוגוסט: מחוז אוסייג", "טיקוצ'ין", "הזוג המוזר", "בגידה", "הקומקום והמטאטא", "לילה במאי", "ארוחה עם אידיוט", "כי בנו בחרת", "סיגל", "אם יש גן עדן", "לא ביום ולא בלילה", "מלכת היופי של לינאן", "שרי המלחמה", "כמעט נורמלי", "רעל ותחרה", "איש חסיד היה", "משהו טוב", "ערי מדבר אחרות", "אם הבית", "החייל האמיץ שווייק", "מרל'ה אפרת", "עת דודים", "הכיתה שלנו", "זרעים של שתיקה", "חיזור גורלי", "פאניקה", "פתאום הגיע סתיו", "הבן הטוב", "נעצר בחצות", "משפחה עליזה", "ד'קו", "מה עושים עם ג'ני", "פליישר", "הצמה של אבא", "סיפור אהבה בשלושה פרקים", "Love Love Love". כמו כן עיצב תאורה לתיאטרון בית ליסין, תיאטרון לילדים ולנוער, פסטיבל עכו, פסטיבל תיאטרונטו.

אסנת פישמן (סנדרה)

בוגרת בית-צבי, 1995. זוכת מלגת קרן תרבות אמריקה-ישראל לשנים '93, '94, '95. בין תפקידיה: בת. הבימה: "קופסה שחורה" (אילנה), "חודש בכפר" (נטליה פטרובנה), "מלחמה" (האם), "נמר חברבורות" (רוחמה), "חתונה מושלמת" (ג'ודי), "החותנת" (מיקה), משוגעת" (טומי), "החגיגה" (הלן), "השחקן" (ארקדינה), "מונוגמיה" (מיקי), "קוויאר ועדשים" (ולריה), "אם הבית" (בקי), "המאהב" (אסיה), "חיזור גורלי" (אלכס פורסט), "חסיים מסוכנים" (המרקיזה דה מרטיי), "לבד בברלין" (אנה קוונגל). בת. הקאמרי: "קומדיה של טעויות" (לוצ'יאנה), "הלילה ה-12" (אוליביה), "אדון וולף" (אסתר), "אלמה" (אלמה), "המורדים" (מרתה), "רצח" (הכלה), "המפקח בא" (שירה), "הרב קמע" (מיקי), "דונייה רוסיטה הרווקה" (רוסיטה), "אקורדיונים" (דפנה). זוכת הפרס ע"ש השחקן רפאל קלצ'קין לשחקנית המצטיינת, 2003. זוכת הפרס ע"ש השחקן אהרון מסקין לשחקנית המצטיינת, 2015.

סנדרה ואני

סנדרה, היא אחת הדמויות היותר מרתקות, ססגוניות, קיצוניות שיצא לי לשחק. אני כל כך אוהבת אותה, שכבר נראה לי שהיא לא כ"כ קיצונית, וברור לי שאיבדתי שיקול דעת לגביה במידה מסוימת... היא לא האמא המושלמת, אבל יש ברצון שלה, לחיות את החיים, לפי הקלישאה שהיא מאמינה בה, משהו שנוגע ללב.

אני, כאמא, קיבלתי עם הלידה, בנוסף לילדים, גם שק של רגשות אשם, שכל אמא מכירה אותו - שאנחנו לא מספיק עם הילדים, ואם מספיק אז לא מספיק מקשיבים, ואם מקשיבים אז לא מספיק משחקים/משקיעים או מאתגרים אותם בשלל פעילויות המפתחות את כישורי הדמיון, הראש והגוף בו זמנית, אם אפשר. ואז מגיעות המחשבות על המחירים ומה יהיה? ואולי אני לא אם טובה דיה? יש לי קריירה, אני מרבה להיעדר בגללה בערבים ומתי יוגש החשבון? והנה סנדרה, שגדלה וחיה לה ואינה מתייסרת ביותר מדי רגשות אשם ונקיפות מצפון.. גם כשבתה מציבה מולה את המראה לכישלונה... כמה משחרר! האם היא באמת לא מאושרת...? האם היא באמת לא מתחרטת...סובלת...? אני עדיין בחזרות, ממשיכה להתלבט ועדיין לא החלטתי..

עידו ברטל (קנת)

בוגר הסטודיו למשחק של ניסן נתיב, 2010. זוכה מלגת קרן שרת ומלגת משחק בחסות אלי ליאון. בין תפקידי: בת. הבימה: "החולה היהודי" (שגב חיסדאי), "הסוחר מוונציה" (באסאניו), "הקמצן" (ולר), "אבא גוריו" (ראסטיניאק), "נעצר בחצות" (ד"ר קונראד), "פליישר" (עו"ד נחמיה קורצמן), "עלובי החיים" (אנז'ורא), "אין סוף" (רולנד). בת. הערבי-עברי: "שרופים" (סימון). בת. בית ליסין: "אביב מתעורר" (מלכיאוור), "אמא מאוהבת" (עומר), "אמא שלו" (מתיו). בת. הקאמרי: "המצעד" (יואי דורסי), "קומדיה של טעויות" (אנטיפולוס). בת. השעה: "הלב האמיץ של אירנה סנדלר" (סטפן), "חטיפה מן המנזר" (שוקי). בקולנוע: "העולם מצחיק", "6 פעמים". בטלוויזיה הגרמנית: הסרטים "נשמתו של רוצח" (יורם בנש) ו"המעבר" (ארז). בטלוויזיה הישראלית: "בובות", "סרוגים 2", "נשות הטייסים", "אליפים", "ניו יורק", "בני ערובה", "שבאבניקים", "חצויה", "מריו", "פיג'מות", "עממיות", "חברות" 2.

קנת ואני

המחזה LOVE LOVE LOVE פוגש אותי בעיתוי המתאים, יש לי ילד כמעט בן שלוש, ובזמן האחרון אני עסוק מאד בשאלות כמו - כמה אני קשוב אליו? כמה אני מעורב בשלבי ההתפתחות שלו? וכמה אני מרוכז בו כשאני אתו...? בעידן הסלולרים, האינטרנט והפרעות הקשב, הנושא של הסחות דעת על חשבון זמן איכות עם אנשים חשובים לנו מאוד, מעסיק ומטריד אותי, כך שהמחזה הזה - שלוקח את המקומות האלה לקצה - הופך אותו למאד רלוונטי לחיים שלי היום.

יואב דונט (הנרי)

בוגר בית הספר למשחק ניסן נתיב, 2007. בין תפקידיו: בת. הבימה: "משפחה עליזה" (אורסון צ'ימברס), "פאניקה" (רובר), "מירלה אפרת" (יוסליה) "הסוחר מוונציה", "אותו הים" (ריקו), "מישהו ימות בסוף" (אדם), "פוסט טראומה", "כי בנו בחרת" (יניב), "אם יש גן עדן (ריבר), "הסוחר מוונציה" (סלריו, נסיך אראגון). בת. צוותא: "צינורות" (אנסמבל "זיגטה"). בת. חיפה: "סיפור פשוט" (הירשל). בת. אורנה פורת: "הבחורים בדלת ממול" (בשיתוף ת. חיפה, בארי), "הבחירה", "אפקט הפרפר". בת. הסמטה: "האי" (ג'ון). בת. תמונע: "לילזטה במאי". בקולנוע: "לבנון" (מועמד לפרס אופיר לשנת 2009 לשחקן ראשי), "אינשאללה" (סרט קנדי), "האיש שבקיר". בטלוויזיה: "פרשת השבוע", "לאהוב את אנה" (דניאל), "המקום", "כפולים", "עממיות", "חברות", "תאג'ד".

הנרי ואני

כהורה לשני ילדים קטנים, אני מגלה שההורות שלך תהיה תמיד מושפעת מיחסך עם ההורים שלך. בין אם תנסה לחקות אותם ובין אם תנסה לעשות את ההיפך מהם. (וגם אם תנסה לעשות את ההיפך בפועל תשחזר למעשה את ההתנהגות שלהם).
יחסך עם הוריק, יהיו כנראה תמיד, נקודת המוצא וההשוואה לקשר שלך עם ילדיך. והמחשבה שחוזרת ועולה בראשי בהקשר זה היא: "הלואי ויכולתי לדעת כבר עכשיו מה הטעויות שאני עושה עם ילדי" כי ברור לי שיש כאלה.
הרי גם ההורים שלנו רצו להיות הורים מושלמים ולתקן את מה שחשבו שהורים עשו לא נכון, ובכל זאת אנו לא חווים אותם ככאלה ועכשיו תורנו לצאת לקרב האבוד מראש הזה:
להיות הורים טובים!
אבל כנראה שזו דרכו של עולם...
תפקיד ההורים הוא לנסות להיות הכי טובים שהם יכולים, ותפקיד הילדים שגדלים הוא למרוד בהם ולנסות למצוא את הדרך שלהם לעשות את הדברים במעין מסע תיקון בלתי נגמר. ועכשיו תורי ואני נחוש לתקן כנגד כל הסיכויים...

הילה שלו (רוז)

בוגרת הסטודיו למשחק של יורם לווינשטיין 2012. בין תפקידיה: בת. הבימה: "השבועה" (שדה/מפעילת בובת ילד), "המאהב" (דאפי), "חיזור גורלי", "משפחה עליזה" (מרי), "סיפור פשוט" (מינה צימליך). "מסע הדוד מקס" (ת. חיפה). "שרוליק" (סל"ה בשיתוף ת. הקאמרי). "כטוב בעיניכם" (ת. המדיטק בשיתוף ת. בית ליסין), "הכבש הששה עשר" (ת. המדיטק בשיתוף ת. ארצי לנוער), "מומו", "מופע זוגי" (ת. המדיטק). בת. אורנה פורת לילדים ונוער: "אי המטמון".

רוז ואני

רוז, הדמות שאני מגלמת, היא התגלמות הפחד הכי גדול שלי - להגיע לגיל 40 ולהבין שפספסת את החיים כי נלחמת בקרבות הלא נכונים. בדור שלנו שכל כך מקדש הגשמה עצמית, קריירה והישגיות, קל מאוד להישאב למרדף ולאבד את עצמך בדרך, לעשות את מה שהחברה מצפה ממך, מה שהמשפחה מצפה ממך, לרצות להוכיח את עצמך קודם ורק אז להתחיל לחיות באמת. "רק להקים משפחה" זה כבר לא מספיק. כל כך חשוב לכולם להיות משהו, להיות מישהו, כאילו זה המפתח לאושר. רוזי זועקת את זעקת הדור שלנו, שעובד קשה ועדיין רק שורד. המשפחתיות המוצגת במחזה - מנוכרת, בודדה, שבה כל אחד דואג לעצמו קודם ורק אז לאחר, היא גם תוצאה של יצר הישרדותי שכולנו מרגישים אותו היום. איך אני יכול לדאוג לילדים כשאני בקושי מצליח לדאוג לעצמי, ואם צריך לבחור, אבחר בי או בהם? כשקראתי את המחזה לראשונה, השתנתתי - עצרתי לרגע, דמיינתי את עצמי עשרים שנה קדימה, ותהיתי - האם אני רודפת אחרי הדברים הנכונים.

מועצת הנאמנים של התיאטרון י"ר: אדריאן הרשקוביץ
פרופ' מירה זכאי, יוכי דביר, דוד סיני, עמירה דותן
דירקטוריון הבימה | י"ר: נורית דאבוש
סגן י"ר: בן עמי עינב
 אסתי אפלבוים פולני, אמנון דיק, יוסי שחק

מנכ"ל: אודליה פרידמן | **מ"מ מנהל אמנותי:** משה קפטן | **סמנכ"ל:** בני צרפתי

מחלקת הפקות:

מנהלת מחלקת הפקות: רויטל שקורי
מנהלי הצגות: מיכל אייזיק, אשרית טרבלסי,
 דנה כץ-נעמן, חגית נמרוזי, קארין סיגל,
 נועה ענתות, יעל פורת, דנה פלסר,
 דקלה פרבר, דבורי ריס, עדו שנון

מחלקות הבמה:

מנהל מחלקות הבמה: מאיר אלון
מנהל ייצור: איתן סיבילה
עוזר למנהל מח' במה: אורן חדידה
מחלקת במה: שמואל בושארי, גידי בלילתי, טל
 זוהר, יצחק חיים, ניקי לוי, דרור מנדלסון, גיא פיילר,
 יוסי דבא, קונסטנטין מרקובאנו, מיכאל רוקובסקי,
 יוסף שריבר, סלימאן שתאת

נגר: רוני סלם

מחלקת תאורה: יורק אורושר, ליעוז זגין, דימיטרי
 חייט, ראובן יצחק, דימיטרי ירשקין, ליאור ליון, רונן
 צור, יוסי רווח, חזי שלמה

עוזר למנהל מחלקת התאורה: איתן ממיה
מנהל מחלקת קול ווידאו: אריק אביגדור
סגן מנהל: ליאניד פול

תפעול קול: לאון פרל, אוהד רסנו, אסאה דולגוב,
 מורן דוידאן, שי זר, דני זודקוביץ, דפנה ביאליסטוק,
 יהונדב גילת, גדי יער, רומן סורקין, טליק אדיר

מנהלת מחלקת ייצור אבזרים:

טלי זליגמן-שטוקהמר
מחלקת אבזרים: יוטי וזנזפט

מעצבת ומנהלת מחלקת פיאות: אסנת שגיא
פיאניות: עירית אבידן, אווה אוסנה, ליאת אמיר,
 עינב יונשטיין-קרן, נדיה סמורגון, קוסטי צ'באנה

מנהלת מתפרה: ילנה קלרין

תפרה: ואדים ליון, לודמילה קוזלוב
מנהלת תפעול אבזרים ותלבושות: אפרת כהן

מחלקת תפעול אבזרים ותלבושות:

אינה אבגוטסביריס, עופרה אדרי, נועה אתגר,
 ברן אהרון, אלה בקר, נועה בקר,
 מיירי ברכה, מרימנה גרשמן, נועה דותן,
 אידיה ויינר, אורטל כהן, רונית מאק, ג'טה מילר,
 אביטל פלג, אברהם פפן, רחל צמח,
 אלכס קוכמן, מיכל רואף, לינה שניר

אחראי ארכיון: רמי סמו

ארכיון הבימה פתוח לקהל

א' 10:00-12:00, ג' 10:00-14:00, ה' 10:00-18:00

טלפון: 03-5266720

מייל: archive@habima.org.il

תרגום בהצגות: תטא שיריתו תרגום לתיאטרון

מנהל כספים: יגאל ספיבק
מנהל רכש, פרסום וע. מנכ"ל: יניב איתן
מנהלת מחלקה אמנותית ומחלקת: רות טון-מנדלסון

שחקני התיאטרון:

אקי אבני, אורי אברהמי, שולמית אדר, אלינור אהרון,
 נירית אהרון-שוויצר, עודד אהרליך, ג'סיקה און, תמר
 אילנאי, דורון אורן, אושרת אינגרשט, גורג' אסכנדר,
 אניטל אלכר, נדיר אלדד, נצר אלוני, אביב אלוש, גילה
 אלמגור, אהרון אלמוג, רונית אפל, דפנה ארמוני, מאיה
 בוסקילה, אורי בנאי, עמוס בוארון, רותם בלוטניק,
 ריקי בליך, עירית בנדק, שמיל בן-ארי, טליה בן-מזי"א,
 אפרת בן-צור, שמחה ברבירו, שלומי ברטנוב, עידו
 ברטל, אלדר ברטמן, שריידי גבארין, דוית גביש, מרים
 גברילי, רינת גולדמן, רבקה גור, גלית גיאת, לאה
 גלפטיין, אשט גספריאן, תום גרציאני, נמרוד דגן,
 אמיר דודן, תומר דהן, גבי אוהד-דוד, יבגניה דודינה,
 יואב דונט, נתן דטנר, רן דנקר, אורי הכמן, רוברט
 הניג, דור הררי, אמנון וולף, רפי ויינשטוק, דניאל
 ורטהיים, גיא זו-ארץ, ניר זליחובסקי, אורן חבוט,
 ענת חדיד, סיגי חזמה-פריצקר, ענת טוביה, הגר
 טישמן, דנה דילין, בן יוסיפוביץ, רזה ישראל, יעקב
 כהן, שמוליק כהן, שמעון כהן, שני כהן, מיכאל כורש,
 תימור כהן, לילך כספי, אדם להב, לירון לוי, אמיר לוי,
 אילן ליבוביץ, רותי לנדאו, קובי מאור, תות מולאר,
 הראל מורד, שירי מיימון, רינת מטטוב, רוי מילר, ניל
 משען, ראודה מן סוליומן, מאיה מעוז, שפי מרציאנו,
 ערן חגי נויברג, אלון נוימן, לואי נפי, נעמה נחום, דוריס
 נמני, דניאל סגב, שחף סגל, עמי סמולרצ'יק, נורמן
 עיסא, דורון עמית, רוברט פולק, רובי פורת-שובל,
 אסנת פישמן, מיקי פלג, גיל פרנק, פיני קדרון, אבי
 קושניר, דבורה קירד, רותם קינן, טל קלאי, מיקי
 קם, ליא קניג, טטיאנה קנליס-אולייך, גיל קפטן,
 רועי קקון, אלכס קרול, נתן רביץ, ארז רגב, אורנה
 רוטברג, שחר רז, דור רייבי, דב רייזר, פולי רשף, יגאל
 שדה, גאיה שליטא-כץ, קארין שיפרין, הילה שלו,
 יובל שלומוביץ, תומר שרון, גלי תגר, יפה תוסיה-כהן

מנהלה:

מנהלת לשכת מנכ"ל: עינת שחם-יעקבי
מנהלת כוח-אדם: שוש בן-דוד
פקידת כוח-אדם: שני חנן
מנהלת פיתוח עסקי וגיוס משאבים: יונית וייס

אחזקה:

מנהל הבית: חיים אמיואל
חשמלאי הבית: סלומון עובדיה
מרכזיה: טלי דובינסקי, רות כהן, יעלה סגל
ס. מנהל מחלקת סדרנים: עמית אופנר, יוסי דיל
סדרן אחראי: נתי חיים, בועז וולנשטיין
מעין גורדון, מיכל רוזמן, קרן שני, טל ייגר
אסי אלגריסי, מיכל רוזנפלד

עוזרת חשב: נגה כהן

אחראית מחלקת כספים:
 אורית מושקוביץ
מח' כספים: יפה אסרף, תקוה גפני,
 שרית סגס, קרן קורקוס

הנהלת חשבונות:

מנהלת חשבונות ראשית: שרה שדה
מנהלת מדור שכר: אסתי גולדשטיין

מחלקת שיווק:

מנהלת מכירות: חתונה קיפניס
עוזרת למנהלת מכירות: ענת נתן
מחלקת שיווק חוץ ואירועים:
 מנהל: איתן אדר, ירדן רבינוביץ-יצחק
מנהל מחלקה חינוכית: אבי קלמה
שיווק פרויקטים ומכירה לקבוצות:
 תמר אולמן, ג'ו קראווד, שיר סיני
מנהל מחלקת שירות לקוחות-מנויים:
 אילן וולשטיין

מנהל משמרת: שני לוי, אביין טוניס

קופאים: שי בכר, שירלי כהן,
 ותם נבון, רונית פרידמן

השחקנים הוותיקים:

יהודה אפרוני, ישראל בידרמן, שלמה בר שביט,
 רולף ברין, מרים זוהר, שמואל עצמון, פינה פרח,
 דליה פרידלנד, אלכס פלג

ג'יימי ואני

בג'יימי אני רואה את הדמות הטרגית במחזה. בנעוריו היה נער מחונן ומבריק, אך ההזנחה של הוריו, הגירושים שלהם וניסיון ההתאבדות של אחותו, יצרו אצלו בעיות תקשורת קשות והוא אינו מצליח להשתלב בחברה ולממש את הפוטנציאל הגבוה שלו. לאורך המחזה הוא זועק ליחס ומנסה לגרום להוריו "לראות" אותו. הוא מתחיל לעשן ולשתות בגיל צעיר ומבטא את התסכול והכאב שלו באלימות פיזית ומילולית. במהלך השנים הוא דועך, לא דורש מהוריו הרבה ומתקשה לשתף אותם ברגשותיו.

אני יכול להזדהות עם הקושי של ג'יימי לחשוף את רגשותיו ובמקום לדבר, למרוד ולעשות מעשים קיצוניים כדי להשיג תשומת לב. אני חושב שבמקרה שלו, הוריו בהחלט נושאים באשמה בכך שהם מתעלמים מבעיותיו ומתקשים להודות שטעו ובעיקר שלא עזרו לו לממש את הפוטנציאל שהיה גלום בו.

שפי מרציאנו (ג'יימי)

בוגר הסטודיו למשחק של יורם לווינשטיין, 2013. בין תפקידיו: בת. הבימה: "המאהב" (נעים), "חוזר גורלי", "יחסים מסוכנים" (אזולן), "סיפור פשוט" (הירשל הורביץ). בת. המדיטק: "הכיתה המעופפת". בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "טופלה טוטוריוסו". זוכה פרס השחקן המבטיח לשנת 2014 עבור תפקיד נעים בהצגת "המאהב".

להצגה
"LOVE, LOVE, LOVE"

מנהל במה: ד

טלפון: 03-5266666, פקס: 03-5266777, קופה: 03-6295555, אתר אינטרנט: www.habima.co.il

מודעות: מוליס שיווק - 03-5161187 | הבימה, המערכת והמו"ל אינם אחראים על תוכן המודעות ועל סגנון, האחראיות על המפרסמים בלבד. ט.ט.ח.

אגודת ידידי הבימה

אגודת ידידי הבימה תומכת בפרוייקטים מיוחדים ושותפה בעשייה התרבותית והחברתית-קהילתית של התיאטרון. אנו, באגודת הידידים של התיאטרון הלאומי, גאים להיות חלק מהווייה שאינה מפסיקה להתחדש, גם בגוף - המשכן המחודש של התיאטרון וגם בנפש - טיפוח ושכלול היצירה והשפה האמנותית. אגודת הידידים של תיאטרון הבימה, שמה לה למטרה לפתח את היצירה התיאטרונית ולאפשר לקהל צעיר, הן במרכז והן בפריפריה, ללמוד ולחוות, באופן בלתי אמצעי, את קסמה של אמנות התיאטרון. אגודת הידידים מכירה גם בחשיבות הדיאלוג עם מדינות שונות בעולם ועל כן מסייעת לתיאטרון, כחבר בארגון תיאטרונים אירופה המכובד, ה-UTE, בנסיעותיו לחו"ל ובחשיפת היצירה הישראלית בתיאטרונים רבים בעולם ופיתוח הדיאלוג עם יוצרים ואנשי תיאטרון ממדינות שונות.

יו"ר אגודת ידידי התיאטרון הלאומי הבימה: עו"ד, ציפי רובין

חברי הנהלה:

ארליך גל, הראל אורה
חיימוביץ רות, לנדאו ליאורה, רביד נאווה
רוזנברג ריקי - גזברית כבוד
יעל רב הון, רביץ אורלי

מייסדת ונשיאת כבוד: עו"ד, גולדנברג אורה
מזכ"ל: כהן פולין

ידידים הבימה

אבידן בריר ברויה ודרי אברהם בריר
אדלר רותית וראובן
אהובי יגאל
אור תיאודור
אייל אורקה
אחיטוב אוריגובסקי ארזה
אפרת צבי וזורה
אונגר יעל ורמי
אזקסון אירית
אילין שרה
אלאלוף שרה
אלאלוף אילנה וג'קי
אלחנני איטה
אלקון עידית
אלרוזי חנית
שלמה אליהו
אקרשטיין סטפני וג'ורא
ארליך גל ומישל
ארליך מירה וג'ורא
ארקין דוריס ומורי
באריבובים צביקה ונטלי
בלומנטל נעמי
בנק לאומי
בנק הפועלים
בהר יוסי ועירית
בר ריבה וצבי

בר שלמה
ברק אהרון ואליקה
ברטפולד אסי
גבריאל עדנה
עו"ד גולדנברג אורה
גור אלן
ג'ור מייקה ושרה
גלר אתי ואהוד
גריןשטיין עדנה
גרנות נעמי יוסי
דנקנר אורלי ונוחי
הורביץ דליה
הירש תמי
הראל אביקם אורה
המבורגר יאיר ואילנה
וילנר חגית
זמיר רינה ויצחק
זרניצקי אורה ויוסי
זיידנברג אמנון
חיימוביץ רותית
חכמי קנפער ניצה
חכמי יוסף דוד
חנן אריה ופסיה
טייק עירוונה
טייק יהודית ודרי הנרי
טל גדען

יש שחור נעמי ומנחם
ירון צילה
כהן אלי ואיילה
כהן פני ופנינית
כהן עדה
כרמל שוש
ליאון אמנון ומלכה
לבנטל חיייה
לוי גיטה
ליבאי דוד
לנדאו ליאורה ואלי
לנדסברג דית' ואלכס
לסט רותי וגבי
מטלון מוריאל וענת
מימון מרים
מיתר עפרה ואלי אפשטיין
מלמד אלדד ודליה
מנדלוביץ ניר
נתנאל יעני יעוזי
סגול טובה וסמי
סטיבה אורה ואיתן
סמית רלי
סדן שמחה
עומר טל
עופר רותי
פדרמן ליאורה ומיכאל

פישמן טובה ואליעזר
פלדמן איה וזאב
פחופר אתי וגד
פרייס נורית
קונדה אפרים וציפי
קריב נילי
רב חן רפי
רב-הון יעל
רביד נאווה ואברהם
רביץ אורלי
רהב רני והילה
רובין ציפי ופנחס
רובינשטיין מיכל ומאיר שמגר
רוזנברג ריקי
ריס איטה
רפפורט עירית
שוסטר דליה
שטראוס בן דהור רעיה
שליסל ציפי
שפיגלר רותי
שקד שושנה וישעיהו
שקד חיה
רות לבהר שרון

על פי הרומן של ויקטור הוגו | מאת אלן בובליל וקלוד מישל שנברג
בימוי: משה קפטן

עלובי החיים

רפרטואר הבימה

סיפור אהבה בשלושה פרקים
מאת הארווי פייסטון
בימוי: נתן דטנר

ורסאצ'ה שם זמני
מאת מיכל אהרוני
בימוי: אלון טיראן

בעלה של אשתי
מאת מיירו גאברן
בימוי: רועי שגב

אין סוף
מאת ניק פיין
בימוי: מירי לור

LOVE LOVE LOVE
מאת מייק ברטלט
בימוי: משה קפטן

הצמה של אבא
מאת אמנון לוי ורמי דבון
בימוי: רוני פינקוביץ'

לבד בברלין
עפ"י ספרו של האנס פאלאדה
מאת שחר פנקס | בימוי: אילן רונן

סיפור פשוט
עפ"י ש"י עגנון
מאת שחר פנקס | בימוי: שיר גולדברג

קוריולוס
מאת ויליאם שייקספיר
בימוי: עירד רובינשטיין

פליישר
מאת יגאל אבן אור
בימוי: משה קפטן

אשה בורחת מבשורה
עפ"י ספרו של דויד גרוסמן
מאת חנן שניר ובבימויו

מה עושים עם ג'ני?
מאת ד.ר. ויילד
בימוי: הלל מיטלפונקט

התיאטרון הלאומי הבימה מציג עונה של תיאטרון איכותי, עשיר וסוחף

בקרוב

שלוש אחיות
מאת צ'כוב
עיבוד ובימוי: חנן שניר
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

הסיפור של נינה
מאת קרן כהן ישראלי
בימוי: דנה דבורין
תיאטרון חברתי "פלטפורמא"

1984
מאת ג'ורג' אורוול
עיבוד: רוברט אייק ודאנקן מקמילן
בימוי: עירד רובינשטיין

שייקספיר מאוהב
מאת מארק נורמן ותום סטופרד
עיבוד לבמה: לי הול
בימוי: משה קפטן

תמונתו של דוריאן גריי
עפ"י אוסקר ויילד
עיבוד ובימוי יחזקאל לזרוב

פרידה
יצירה לתיאטרון מחול
בימוי: אביחי חכם

ההצלחות הממשיכות

אוויטה המחזמר
מאת טים רייס ואנדרו לוייד וובר
בימוי: משה קפטן

משפחה עליזה
מאת רון קלארק וסם בובריק
בימוי: נתן דטנר

הבן הטוב
מאת שי גולדן
בימוי: איציק ויינגרטן

הקמצן
מאת מולייר
בימוי: אילן רונן

פתאום הגיע סתי
מאת אריק קובל
בימוי: איציק ויינגרטן

הכיתה שלנו
מאת טדיאוש סלובודז'אנק
בימוי: חנן שניר
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

בוטנן ספרדי
מאת יצחק נבון | בימוי: צדי צרפתי

אחזת פולג

סיעודי, הדור הבא - בקרוב.

Nimrod 052-4900620

צוות אחזת פולג מזמין אתכם להחלים לאחר ניתוח או אישפוז
באווירה כפרית רגועה ובתנאים מושלמים למנוחה והתאוששות

לפרטים נוספים התקשרו אלינו:
1-800-33-33-70

אחזת פולג, קיבוץ תל יצחק

אחזת רובינשטיין
רשת חידור המסגרת הפרטית המובילה בישראל

a-rubi.co.il